

Dr Marv Wilson, Prorocy, Sesja 14, Zakończenie Księgi Amosa, Początek Ozeasza

© 2024 Marv Wilson i Ted Hildebrandt

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 14, Zakończenie Księgi Amosa, Początek Ozeasza.

W porządku, zaczynam, więc pomódlmy się, proszę.

To jest dzień, który uczyniłeś naszym Ojcem, jutra nie mamy, mamy dzisiaj. I modlimy się, abyśmy dzisiaj nauczyli się więcej w szkole Chrystusa. Dziękuję, że powołałeś AJ Gordona, aby założył szkołę Chrystusową.

Módlmy się, aby nasza dzisiejsza podróż z Tobą cechowała się prawością, wiernością i uczciwością. Dziękujemy Ci za proroków, którzy wzywali swoje pokolenie do wysokich i wzniosłych prawd etycznych, moralnych i duchowych Tory. Dziękuję. Dałeś nam Torę w swoim słowie, aby nadać kierunek naszemu życiu.

Proszę, abyśmy pamiętali, kim jesteś w swoich stosunkach z Izraelem, z tego, kim jesteś dla nas, że jesteś dla nas taki sam. Dziękuję Bogu Izraela, który jest wielkoduszny; niektórych z nas nie byłoby tu dzisiaj. Dziękuję za Boga Izraela, który jest wierny, gdy wszyscy przechodzimy przez okresy niewierności.

Dziękuję za to, kim jesteś i za objawienie Twojego słowa przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

W porządku, chcę powiedzieć kilka ostatnich rzeczy na temat Amosa.

Powiedziałem, że pogląd Amosa na to, czym jest prawdziwa religia, znajduje się w wersecie 5.24, gdzie wzywa on do spływania prawości i sprawiedliwości niczym wodospad. I tak znowu prorocy interesują się tym, jak żyjecie, a nie tylko wszystkimi drobnymi szczegółami rytuałów i ceremonii. Musimy utrzymać te kwestie w napięciu w Starym Testamencie.

Bóg chciał, aby Jego lud odprawiał ceremonie, ale ceremoniom musiało towarzyszyć autentyczne życie. Zatem Amos brzmi ekstremalnie, chcąc usunąć rytuał. I ma rację, gdy wzywa do usunięcia bezdusznych rytuałów, ceremonii pustych i wstydliwych.

W ostatniej części księgi miał on serię 5 wizji. Zanim krótko opowiem o tych pięciu wizjach, przypomnijcie sobie, że w rozdziale 7 wersetów 10-17 znajduje się interesująca mała perykopa lub przerywnik historyczny, w którym uzyskujemy wgląd w osobiste życie proroka. Tutaj przekracza tę linię, ci prorocy zawsze przekraczają tę

linię, ale w tym przypadku jest to granica geograficzna z południową częścią północnego królestwa do Betel.

Tam spotyka kapłana działającego w tamtejszej świątyni, imieniem Amazjasz. I w zasadzie zrzuca tam swoje prorocze bomby, bardzo niepokojące, naprawdę nawołując do obalenia północnego królestwa w niewątpliwy sposób. Uznano to za niepatriotyczne i wywrotowe; Jeremiasz umrze od miecza, a Izrael pójdzie na wygnanie z dala od swojej ojczyzny.

Nikt nie chciał tego słyszeć od mieszkańca południa, który przemawiał na północy w tej pogańskiej świątyni. Amazjasz napomina go i mówi: Wróć do ziemi judzkiej, jedz tam swój chleb i tam prorokuj. Nie przychodźcie tutaj, do tego sanktuarium króla i do tej świątyni królestwa. Następnie, w jednym z najważniejszych wersetów Amosa, myślę, że powinieneś zatoczyć koło w swoim myśleniu i to jest 7-14.

Amos po prostu mówi, że jestem tutaj nie dlatego, że mam dyplom z proroctwa, ale aby to wypróbować; w rzeczywistości odcina się od wszelkich formalnych powiązań gildyjnych lub proroczych w tym konkretnym czasie. Powiedział: nie jestem Navi, nie jestem prorokiem, nie jestem Ben-Navi, nie jestem synem proroka i nie pracuję dla organizacji proroków, ja' Zasadniczo nie jestem prorokiem, co on mówi. Jedyne do czego odwołuje się to jego powołanie, jego powołanie, jego powołanie.

Pan powołał mnie do podążania za stadem. Amos był osobą świecką, którą Bóg powołał i którą się posługiwał. Chociaż opiekował się sykomorami figowymi, był swego rodzaju ogrodnikiem, lubił spędzać czas na świeżym powietrzu, ale Bóg po prostu powiedział: Idźcie prorokować mojemu ludowi, Izraelowi.

Tutaj słowo Pana brzmi trochę jak Ezechiel. I rozwija to jeszcze dalej, opowiadając, że żona Amazjasza zostanie prostytutką, a rodzina zginie od miecza. Nic dziwnego, że w Betel był persona non grata.

W swoich ostatnich słowach w świątyni Amos przewiduje, że Izrael z pewnością pójdzie na wygnanie. Według jego słów w roku 721 północne królestwo zostanie wygnane do Asyrii, co nastąpi kilkadziesiąt lat po tym czasie. W ostatnich trzech rozdziałach Amos przedstawia swoje tak zwane pięć wizji stanu Izraela.

Ostatnim razem krótko mówiłem o rozdziałach 7:1-3, które dotyczą szarańczy. Służy trochę jako orędownik, tak jak Abraham wstawia się za Sodomą. On jest tutaj, błagając Boga, i dlatego następuje Boże przebaczenie – Boże przebaczenie dla Izraela, więc najwyraźniej szarańcza została odwołana.

Zatem Bóg ustępuje, werset 3. Następnie w drugiej wizji, wersety 4-6 rozdziału 7, Pan wzywa do sądu ogniowego. Opis zdaje się przedstawiać tę pierwotną głębię

stworzenia, która zostanie pochłonięta przez ogień. Uważa się, że ogień jest źródłem zaopatrzenia świata w wodę.

Zatem obraz przedstawia suszę, ponieważ wizja jest taka, że wysuszyła wielką głębinę i pożarła ziemię. I tak znowu woła i po raz kolejny Bóg się wycofuje, Jego ulitowanie się, Jego przebaczenie. Trzeci obraz przedstawia linię pionu i jest to widoczne w wersetych 7-9.

Przede wszystkim pion. Pion to narzędzie stolarskie. Pion to po prostu sposób na koniec liny lub sznurka z ciężarkiem na końcu, który dla pracownika budowlanego, a w starożytnym świecie budowali mnóstwo domów i mnóstwo murów, wszystko, czego potrzebujesz wystarczy pojechać na badania archeologiczne po Izraelu i sprawdzić wszystkie skały i ściany, a jest ich mnóstwo.

Ale trzeba było je zbudować pionowo, co oznacza, że musiały być idealnie pionowe. Kiedy więc weźmiesz ten sznur z ciężarkiem na końcu i przytrzymasz go obok ściany, zobaczysz, czy ściana się pochyla, czy jest idealnie prosta i czy konstrukcja jest właściwa, czy prosta. Słyszemy słowo ortodoksja, cóż, orto to greckie słowo z Nowego Testamentu, które oznacza prosto lub słusznie.

Idziesz do ortodonty, żeby wyprostować zęby. Zatem ortodoksja to proste myślenie lub proste nauczanie. W tym konkretnym przypadku murem jest królestwo północne, królestwo Izraela.

A więc, kto jest tam z pionem? Jest tam Pan i mówi: Amosie, co widzisz? I on mówi pion, a Bóg mówi, że stawia ten pion pośród swego ludu. W rezultacie Izrael nie spełnia Bożych standardów prostoty i pionowości. Izrael nie ma się zgłębiać i nie przestrzega jego standardu sprawiedliwości.

Krótko mówiąc, Izrael jest poza linią. Może trochę jak Krzywa Wieża Pizzy. A więc znowu ilustracja tego, że Izrael odchyła się od prawidłowego, prostego standardu sprawiedliwości Boga.

Czwarta wizja dotyczy kosza letnich owoców. Hebrajskie słowo oznaczające letni owoc to qayetz. Jest tu bardzo fajna gra słów, którą przegapisz, jeśli nie usłyszysz tych słów razem.

Słowo owoc, qayetz i słowo koniec, qayetz. Rozdział 8, wersety 1, oto co pokazał mi suwerenny Pan, kosz dojrzałych, letnich owoców. Co widzisz, Amosie? Powiedział: kosz kayetzu.

A ja odpowiedziałem, a lud powiedział mi: Co widzisz? Kosz qayetz. I rzekł Pan do mnie: Kajec, tymianek, jest już dojrzały dla mojego ludu Izraela. A tutaj, w języku

angielskim, tłumaczenia, w zależności od tego, na które spojrzysz, niektóre radzą sobie lepiej niż inne, zachowując kalambur.

RSV mówi, że kosz letnich owoców i nadszedł koniec. I doszło słowo do mojego ludu, Izraela. A te dwie linie są równoległe w 8:2. NIV czyni z niego kosz letnich owoców, a tymianek jest gotowy na sąd.

Zatem tymianek jest dojrzały, czyli koniec, czyli qayetz , najwyraźniej dojrzały do sądu. A koniec dojrzał do sądu. Odcięcie qayetz .

O co tu chodzi? Izrael na zewnątrz wyglądał dobrze. Zewnętrznie wyglądała pięknie. Ale ona naprawdę gniła od środka, gniła od serca.

Zatem naród jest gotowy na sąd. W pozostałej części rozdziału 8 Amos wyjaśnia trochę, dlaczego Izrael jest gotowy na sąd. Jeszcze raz przypominamy, że ważna jest uczciwość w stylu życia, uczciwość i wierność w prowadzeniu interesów z innymi ludźmi.

Twoje zachowanie, Twój charakter. Spójrz na przykład na wersety od 4 do 6. Amos skupia się na bogatych, chciwości bogatych, ciasnocie bogatych i drugiej stronie tego, nieznośnym ucisku biednych. Pozwólcie więc, że przeczytam wersety od 4 do 6. Słuchajcie tego, wy, którzy depreczecie potrzebujących i likwidujecie biednych z tej ziemi.

Kiedy skończy się nów księżycy? Zauważ, że jest to duże N, duże M i księżyc w nowiu. Został on wbudowany w starożytny Izrael w ich miesięczny kalendarz, dodatkowy szabat, jeśli można tak powiedzieć, ponieważ nów księżycy był dniem, w którym nie wykonywano żadnej pracy. I oczywiście co 28 lub 29 dni obchodziliśmy Rosz Hodesz, nowiu księżycy.

Nowy Testament w języku hebrajskim w dzisiejszej ziemi izraelskiej brzmi Berit Hodeshah , księżyc w nowiu. W Nowym Testamencie słowo Hodeshah jest formą żeńską. A ten Rosz Hodesz, ten nów księżycy, był czasem, kiedy jak w szabat nie zajmowaliście się handlem.

Ale ci chciwi kupcy w tym czasie, cytuję tutaj Amos, którzy po prostu nie mogą się doczekać nowiu księżycy, aby sprzedać swoje zboże. Ale to coś więcej niż zwykła sprzedaż zboża ludziom. Albo w swojej chciwości czekali, aż cotygodniowy szabat zakończy się o zachodzie słońca w sobotnie popołudnie, aby móc sprzedać zboże.

Ale w ten sposób sprzedawali zboże, abyśmy mogli podziwiać naszą pszenicę, skąpiąc miarkę, zawyżając cenę i oszukując nieuczciwą wagą. Dzisiejsza angielska wersja oddaje to tak: kiedy zakończy się szabat i nów księżycy, abyśmy mogli przepłacić, używać fałszywych miar i naprawiać wagę, aby oszukać naszych klientów? W ten

sposób przedstawia się to w bardzo nowoczesnym języku. Zatem uczciwość w biznesie.

Amos martwił się o bogatych, ponieważ oszukiwali . Zdobywali bogactwa nieuczciwie. Werset 8 mówi, że cała ziemia będzie podnosić się i opadać jak Nil. I oczywiście mówi tutaj o sezonie powodziowym.

Pod koniec września i na początku października Nil w bardzo, bardzo dobrych latach podnosi się do wysokości 15 metrów. Wzdłuż Nilu archeolodzy odkryli mierniki Nilu, które pokazują wzrost i spadek liczby stóp. Ale ziemia Królestwa Północnego utonie jak ta wielka rzeka Egiptu.

Co ciekawe, wybiera postać z natury. Woda, która dała życie całej Delcie Nilu, Królestwu Północnemu opadnie, a śpiew zamieni się w płacz, a ludzie będą nosić wory, czyli czarne, ciemnobrązowe kozie skóry, które ludzie nosili w tragediach w czasie żałoby . Ogolicie głowy, będziecie płakać jak śmierć jedynaka, bo w kraju zapanuje głód.

Głód słuchania słów Pana, mówi Amos. Kończy rozdział 8, odnosząc się do niektórych bogów różnych ośrodków religijnych Królestwa Północnego. Wspomina Dana i Beershebę.

Dlatego studiujemy Biblię 101 na uniwersytecie, bo wiesz, co przydarzyło się Danowi i Beer-Szebie. Ponieważ gdy tylko Jeroboam wrócił z Egiptu po podziale królestwa w chwili śmierci Salomona, przywiózł ze sobą złote cielce, które stały się wielkimi ośrodkami odstępstwa. Dana i Betel, a nawet on nawiązuje do swojego południowego królestwa, boga Beer-Szeby.

Te spadną. W Beer-Szebie odkryto nawet pogańskie ołtarze. Mówi więc, że upadną i nigdy się już nie podniosą.

Przesadzona, skrajna, przesadzona – taka była czasami poezja Biblii, mająca na celu przyciągnięcie uwagi ludzi. Ostatnia wizja z rozdziału 9:1-10 przedstawia Pana stojącego obok ołtarza. Obraz wyroku.

Świątynia wypełniona wiernymi i cała budowla nagle się na nich zawali i nikt nie ucieknie. Przypomina nam to trochę narrację Samsona z „Sędziów”. Budynek się wali i nikt nie ucieka.

Teraz, dzięki serii pięciu wizji stanu Izraela i sądu Bożego, tak typowego u proroków, przechodzimy od gorzkiego do słodkiego. Od sądu do nadziei. I tak Amos kończy swoje proroctwo.

Ma to na celu odnowę Izraela. Zanim jednak o tym powie, ma ciekawy werset, o którym nie należy zapominać w 9:7, ukryty tutaj. Ponieważ po raz kolejny czytamy Pisma Starego Testamentu i uświadamiamy sobie, że Bóg jest wyjątkowy.

Oznacza to, że ma On przymierze z grupą ludzi. A jednak w Starym Testamencie mamy szczególnie rozproszone teksty, które przypominają nam, że nie chodzi tylko o Boga Izraela. Ma w sobie tę międzynarodową miłość, o której mówiliśmy w Księdze Jonasza.

Że Bóg rzeczywiście opatrnościowo działa jednocześnie wśród innych narodów. I tak mówi Pan w 9-7: Czyż nie jesteście dla mnie jak Etiopczycy, ludu Izraela? Etiopczycy? Ci ludzie z Afryki? Chcesz powiedzieć, że nie jesteś taki jak oni? Jesteś nimi zainteresowany? Bóg mówi przez proroka: Czyż nie wyprowadziłem Izraela z ziemi egipskiej i Filistynów z wyspy Kaphtor? Co to jest Caphtor? To wyspa Kreta na Morzu Śródziemnym. Według tego tekstu przybyli z Kaphtor i osiedlili się wzdłuż wybrzeża.

Bóg mówi, że sprowadził Filistynów do tej ziemi, a ja sprowadziłem Syryjczyków z Kier. Innymi słowy, Bóg troszczy się o inne narody, kocha je i troszczy się o nie.

Hebrajczycy nie różnią się w oczach Boga. Są na jednym poziomie niż Etiopczycy. Bóg troszczy się także o obce narody.

Zatem naprawdę nie ma powodu, aby Hebrajczycy przechwalali się, że Bóg sprowadził ich do Kanaanu z Egiptu do ziemi Izraela. Bóg wyprowadził także Filistynów z ich ojczyzny oraz Syryjczyków, czyli Aramejczyków, z ich ojczyzny. Bóg kocha całą ludzkość.

Oczywiście Jonah jest bardzo zaangażowany w ten temat. Rut będzie bardzo poruszona tym tematem, gdy Moabitka wejdzie do rodu Mesjasza. Książki te również ilustrują ten temat.

Księga kończy się tematem odnowy, w której Bóg ponownie przywraca upadły namiot Dawida. Czy to oznacza, że może nastąpić odrodzenie linii Dawida? Myślę, że tak. Kiedy to pisano, Dawida nie było od dwóch dni do trzech wieków.

Pamiętajcie, że datujemy Dawida na około 1000 rok. Amos pisze to mniej więcej w połowie lat siedemdziesiątych. Mówi więc o tym największym królu Izraela, tym królu-wojowniku.

Ten pochodzi od Tego, który zaplanował połączenie wszystkich pokoleń, dwunastu pokoleń. Panował nad swoim plemieniem w Hebronie przez siedem i pół roku, a następnie na ostatnie 33 lata swego panowania przeniósł wszystko do Jerozolimy. Wygląda więc na to, że jest to upadła dynastia Dawida. Czy mógłby to być dom Dawida, zjednoczone królestwo dwunastu pokoleń? Czy też może to być dom

Dawida, odrodzenie namiotu Dawida może być nawiązaniem do duchowego panowania Dawida w Jerozolimie, które rozpoczęło się śmiercią i zmartwychwstaniem Chrystusa jako przyszłego większego Dawida, inauguracją jego panowania według Nowego Testamentu, jest wypełnieniem 1. rozdziału Łukasza. Nowy Testament 32 i 33 ogłasza tego, który się narodzi.

A czym jest zapowiedź narodzin Chrystusa? Zasiądzie na tronie swego ojca Dawida i będzie panował nad domem Jakuba na zawsze, a jego królestwu nie będzie końca. To były słowa wypowiedziane przez Dawida w tekście dotyczącym narodzin Jezusa, zapowiedzi, że jego narodziny były w jakiś sposób powiązane z przebudzeniem, odnowieniem, w jakiś sposób wypełnieniem obietnic, które Bóg dał rodzinie Dawida. Oczywiście rozumiemy to jako królestwo duchowe, a nie królestwo dosłowne.

Królestwo duchowe, ziemskie i polityczne. Niektórzy uczeni powiedzieliby, że to odrodzenie, przywrócenie i odnowienie pod koniec Amosa, gdzie te słowa zostały pierwotnie dane Izraelowi i że zostanie on usprawiedliwiony w obliczu swoich ziemskich wrogów, werset 12, posiadą resztkę Edomu . We wszystkich narodach noszących moje imię, które zdaje się mówić o powszechnym panowaniu Mesjasza, ilekroć to nastąpi, w tym dniu Jom HaHu , w tym dniu, co jest typową formułą proroczą, gdy Bóg będzie działał w przyszłości.

Język tekstu mówi o pewnego rodzaju rajskim, mesjańskim dobrobycie, które mówi o odnowionej ziemi, która może nastąpić jedynie dzięki boskiej interwencji, ala Ezechiel, ala Izajasz 2 i Micheasz 4, gdzie Boże królowanie i panowanie oraz sztuka wojny przychodzi dzięki Bożej interwencji. Mówi tutaj o powrocie rolnictwa do niemal edeńskiego, dziewiczego społeczeństwa, w którym język jest poetycki, ale pogoda jest tak urodzajna, że oracz dogoni żniwiarza. Pośród tego wszystkiego Bóg po raz kolejny zapewnia swój lud, że zasadzi go w jego własnej ziemi, aby nigdy więcej nie został wykorzeniony, Amos 9.15. Czy jesteście świadomi, że byli Żydzi, którzy przybyli do ONZ w Nowym Jorku przed utworzeniem Państwa Izrael 14 maja 1948 r. i zacytowali ten tekst oraz szereg innych tekstów, że mieli boskie prawo do wrócić do domu, zbudować swoje miasta i żyć w pokoju i produktywności na tej ziemi?

W tym tekście jest napisane, że odbudują zrujnowane miasta i zamieszkają w nich, a także zajmą się rolnictwem i innymi zajęciami. Być może nie czytacie Biblii dokładnie w taki sam sposób, jak Żydzi, ale koniec Amosa zainspirował wielu współczesnych syjonistów do powrotu do domu. Czy to ostateczny powrót? Z pewnością nikt nie wie.

Żydzi wrócili do swoich domów i zostali ponownie wysiedleni. Zdarzyło się to kilka razy w ich historii. W Dziejach Apostolskich podczas Soboru Jerozolimskiego ten fragment jest cytowany, gdy przyrodni brat Jezusa staje na czele Soboru Jerozolimskiego.

A pamiętacie kwestię Soboru Jerozolimskiego. Poganie przybywali, aby dołączyć do Żydów w raczkującym Kościele mesjańskim. I zalewali obecność żydowską mnóstwem pogan.

Dlatego Jakub faktycznie cytuje ten fragment, aby wykazać, że obecne zbawienie pogan jest zgodne z przepowiednią zamierzenia Bożego. I jest wielu ludzi na świecie, wielu uczonych, którzy widzieliby w tym fragmencie rodzaj wielokrotnego spełnienia. Zostało zainaugurowane przywróceniem obecności Dawida poprzez przyjście Mesjasza z Dawida, który przyszedł.

Poganie przybyli w dużej mierze, aby otrzymać przesłanie tego Mesjasza. Są tacy, którzy wierzą, że Bóg nadal jest przyszłością narodowego Izraela. Język Amosa mówiący o powrocie do pierwotnego kontekstu przywrócenia Izraela do starożytnej ojczyzny będzie miał jednak znaczenie w przyszłości.

Zatem Amos kończy się bardzo pozytywnym akcentem. Jakież pytania dotyczące Amosa, zanim przeprowadzę się do Ozeasza?

Powiedziałem, że w Biblii jest kilka ksiąg, zwłaszcza Starego Testamentu, które stanowią wyzwanie, jeśli chodzi o ich interpretację. Jednym z nich jest Pieśń nad Pieśniami. A Ozeasz jest jednym z nich, ponieważ jest człowiekiem wielkiej mądrości. To człowiek wielkiej mądrości. Kwestia małżeństwa Ozeasza rodzi interesujące pytanie: Bóg nakazał prorokowi poślubić kobietę o złej reputacji, poślubić dziewczynę, nierządnicę lub cudzołożnicę.

Nazywa się ją różnymi rzeczami, w zależności od tego, jakiego tekstu używasz. Imię Ozeasz jest dobrym imieniem hebrajskim. Imię Jezusa można usłyszeć w Ozeaszu, Yashah, hebrajskim czasowniku oznaczającym zbawienie lub wybawienie.

Zatem Ozeasz, które jest także hebrajskim imieniem kobiety o złej reputacji, jest odpowiednikiem imienia Jozue, a nawet imienia Izajasza, które zawiera ten rdzeń, co oznacza zbawienie, pomoc, wybawienie, Ozeasz. Działa w Królestwie Północnym w czasach Amosa. Skąd to wiemy? Spójrz na swoje tło historyczne w kilku poniższych wersjach.

Przebywał tam i prorokował w Królestwie Północnym, w pierwszej połowie VIII wieku p.n.e., w czasach Ozjasza. Pamiętajcie, że Uzzasz zmarł w roku 740. Zatem prorokował w okresie poprzedzającym to wydarzenie.

I za czasów Jotama, Amosa, Ammona, Achaza i Ezechiasza, królów judzkich. I w czasach Jeroboama II, o których właśnie rozmawialiśmy, gdy Amos był w świątyni w Betel. To Jeroboam II, który przenosi nas do połowy VIII wieku.

Słowo Izrael, Yizrael, jest używane w Biblii hebrajskiej na wiele sposobów. Księga Rodzaju 22 mówi o spotkaniu z tym aniołem, tą boską istotą w Jabbok, a poza zapasami mamy człowieka, który podaje swoje imię potomkom, którzy według drabiny Jakuba, czyli schodów prowadzących do nieba, są dziećmi Izraela. Jego potomkowie rozprzestrzenią się na północy, wschodzie, południu i zachodzie.

Tak więc, Izraelu, po czasach Jakuba, którego imię zostało zmienione na tego, który walczył, mocował się i zmagał z Bogiem, jego potomkowie stali się B'nai Yisrael. Tłumaczymy B'nai Yisrael, króla Jakuba i dzieci Izraela. Właściwie B'nai oznacza syna Izraela.

Słowo Yizrael oznacza Izrael, ale obejmuje także kobiety. Chociaż od czasu ruchu kobiet słyszeliśmy więcej o Benot Yisrael, córkach Izraela, w niektórych tłumaczeniach Starego Testamentu słowo to jest również używane po prostu w odniesieniu do jego potomków, czyli Izraelitów.

Oto kim są B'nai Yisrael, naród Izraela. W czasach Amosa i Ozeasza Izrael cieszył się szczególnym szacunkiem po podziale królestwa. Królestwem tym był Izrael, podzielony na dwie części.

Plemiona północne nazwano Izraelem. Południowym królestwem była oczywiście Juda. Jednakże Amos, chociaż czasami nazywa królestwo północne domem Józefa, zwykle nie używa nazwy największego plemienia, Efraima.

Ale Ozeasz robi to w tym czasie. Ponad 35 razy w odniesieniu do królestwa północnego użyto słowa Efraim, hebrajskiego słowa oznaczającego podwójnie płodny. A Efraim znajdował się w tym dużym, centralnym obszarze kraju.

Jozue pochodził z pokolenia Efraima. Czy sądzicie, że miał on jakiś interes, gdy tylko Izrael wkroczył do ziemi obiecanej, aby postawić przybytek w Szilo, gdzie pozostawał przez dłuższy czas? Szilo pochodziło z pokolenia Efraima. Góra Garizim i góra Ebal były przekleństwami i należało odmawiać błogosławieństwa, które były w Efraimie.

Samaria była w Efraimie. Zatem Efraim reprezentował w rzeczywistości serce, centralny obszar jednego z największych plemion północnego królestwa. Jakub adoptował Efraima.

W rzeczywistości był wnukiem Jakuba. I nadał mu taki sam status jak swoim własnym synom. Zatem Efraim stało się określeniem Ozeasza na północne królestwo północy.

Jeśli Ozeasz był misjonarzem krajowym w północnym królestwie, Jonasz był misjonarzem zagranicznym z Gat-Heifer. Natomiast Amos przybył z Tekoa na południu i udał się na północ. Oto więc nasz trzeci prorok królestwa północnego.

Niektórzy nazywają Ozeasza świętym Janem ze Starego Testamentu. Mają przez to na myśli prawdopodobnie ojca Ozeasza. Ozeasz mówi o niezłomnej miłości Boga, o Bożym hesed w takim samym stopniu, jak każdy z proroków Izraela. U Ozeasza zdecydowany nacisk położony jest na współczucie i miłość Boga do jego oblubienicy, Izraela.

Oblubienica krnąbrna, jak wiemy z początku księgi. A księga ta jest po części autobiograficzna, a także pouczająca o małżeństwie Ozeasza z tą kobietą. I zerwanie tej relacji, w której Bóg nie ma już litości i chwilowo mówi: przynajmniej nie jesteście już moim ludem.

Nastąpiło rozdarcie, przerwa w relacji pomiędzy Bogiem a królestwem północnym. Zatem to, co było prawdą w odniesieniu do własnego małżeństwa proroka, było również prawdą w odniesieniu do narodu. A jedno jest obrazem drugiego.

Wszystkie te elementy mieszają się ze sobą, szczególnie w początkowej narracji. Skoro mowa o narracji początkowej, jak moglibyśmy zarysować Ozeasza? Myślę, że w trzech dużych kawałkach materiału. W rozdziałach od pierwszego do trzeciego twoim głównym tematem jest życie małżeńskie proroka.

Życie małżeńskie proroka. Jego małżeństwo z Gomerem. Jak już powiedziałem, jest coś więcej niż tylko Ozeasz, Gomer i trójka dzieci.

Bóg używa tego również symbolicznie i interaktywnie, aby przedstawić szerszą perspektywę. To, co działo się w życiu samego proroka, dotyczyło także naprawdę poważnych problemów Baalizmu, które doprowadziły do świętej prostytucji i dotyczyło to ogólnie królestwa północnego. Rozdziały od czwartego do trzynastego przedstawiają niewierność Izraela i wynikający z niej wyrok.

Mamy zatem wiele narracji w rozdziałach od czwartego do trzynastego, które mówią o niewierności Izraela wobec Boga hesed, Boga miłości przymierza. Opowiem o znaczeniu słowa hesed, które oznacza, że Bóg ma lojalną miłość i chce, aby Jego lud odwzajemniał się tą samą hesed, lojalną miłością. Ale te rozdziały w dużym stopniu przedstawiają niewierność Boga, lecz Boga, który tam wisi nie z powodu Izraela, ale pomimo Izraela.

I na marginesie mogę powiedzieć, że jednym z powodów, dla których mocno wierzę w łaskę Bożą, ponieważ wytrwanie w życiu każdego prawdziwie wierzącego, jest właśnie to, czego uczy Księga Ozeasza, że nic nie może nas odłączyć od miłości Chrystusa, jak to głosi wersja Nowego Testamentu. Możemy uciekać, możemy okazać się niewierni nawet przez pewien czas, ale Bóg nie przestaje.

Jego miłość jest miłością wieczną. Nie wypuszcza tych, którzy naprawdę do niego należą. Mogą wypchnąć go ze swojego życia, gdzie nie jest żywą rzeczywistością, ale w końcu Bóg zwycięży i ludzie powrócą.

I o to właśnie chodzi w trzecim głównym wątku tej części książki. Rozdział 14 jest wezwaniem do powrotu i to jest pierwsze słowo w rozdziale 14. Wróć, Izraelu, do Pana, Boga swego.

Potknąłeś się, ale przebaczenie i błogosławieństwo będą nadal twoje, jeśli wrócisz. Książka ta jest więc wezwaniem do powrotu do historii niewiernego ludu, ale wytrwałego Boga. Kiedy ludzie mówią mi, że patrzą na dzisiejszy Izrael na Bliskim Wschodzie i widzą, jak niedoskonałe jest to nowoczesne państwo narodowe oraz jak czasami mają wady i porażki w działaniach wojskowych lub decyzjach podejmowanych przez rząd.

Często przypomina mi się Izrael ze Starego Testamentu. Wierność Boga trwa. To nie dzięki starożytnemu Izraelowi, czy nawet współczesnemu Izraelowi masz obraz doskonałości, ale Bóg pozostaje wierny swoim celom w świecie.

Bóg posługuje się naczyniami wadliwymi. Bóg posługuje się naczyniami wadliwymi. Profesor był pierwszym w kolejce, który to potwierdził.

To są jedyni ludzie, którymi posługuje się Bóg. Przyjrzyj się kobietom z rodu Mesjasza. Trzy z pierwszych czterech, które spotykasz w genealogii Mateusza, to kobiety o złej reputacji, ale Bóg działa pomimo ludzkiego grzechu.

W porządku, oto zdjęcie Izraela. Cele Izraela na świecie były w górę, jeśli chodzi o jego osobistą wierność, i w dół, ale Bóg nigdy się nie poddawał. Bóg nigdy się nie poddał.

Dlatego też, kiedy czytamy tę książkę, uważam, że zajmuje ona bardzo ważne miejsce w kanonie. Przesłanie Ozeasza mówi zatem o niewierności Izraela wobec Pana, a Ozeasz przedstawia je w kategoriach żony, która odwróciła się od wiernego męża, aby pójść za kochankami, czyli kochankami. A teraz, jak rozumiemy małżeństwo Ozeasza, przypomnę pokrótce kilka możliwych sposobów interpretacji małżeństwa Ozeasza z Gomerem.

Powiedziałem, że jest to jedna z trudniejszych części Ozeasza. Myśląc o tym, jak moglibyśmy zinterpretować początkowe wersety, które w Ozeaszu 1-2 mówią: Pan powiedział do Ozeasza: idź, weź sobie żonę nierządnicę lub żonę cudzołożną, jak to określa NIV, i miej dzieci nierządu ze względu na to, co ziemia popełnia wielką nierządnicą – to język RSV – przez porzucenie Pana. Jednym ze sposobów zrozumienia tego języka jest to, że mówi o duchowym cudzołóstwie.

Gomer została nazwana żoną nierządu nie dlatego, że była kobietą niemoralną, ale dlatego, że należała do ludu duchowo cudzołożnego. Izrael miał rozbite małżeństwo. Izrael przybył na Synaj i przyrzekł wierność Panu, i wszystko, co powiedział Pan, Izrael odpowiedział, uczynimy; zgadzamy się.

Zatem ci, którzy interpretują to duchowo, powiedzieliby, że jest to lud bałwochwalczy. Gomer jest nierządnicą, czyli cudzołożnicą w duchowym znaczeniu tego słowa, ponieważ Izrael opuścił Boga, jak nierządnica opuszcza męża, więc Gomer jest winna duchowego cudzołóstwa. Inny sposób interpretacji tej księgi jest taki, że Gomer jest profesjonalną prostytutką kultową, wyznawczynią kananejskich rytuałów płodności Baala.

Nie używa się jednak w odniesieniu do niej technicznego hebrajskiego określenia na religijną nierządnicę. W Prawie Mojżeszowym znajdujemy techniczny termin określający prostytutki męskie i inny termin określający prostytutki, które działały w pobliżu kananejskich świątyń religijnych. Tego słowa tutaj brakuje.

Co więcej, nie sądzę, aby małżeństwo z taką osobą było mniej niesmaczne dla Ozeasa, który zjadliwie potępia kultową prostytutkę, niż małżeństwo ze zwykłą cudzołożnicą. Innym sposobem interpretacji tego jest podejście alegoryczne lub paraboliczne. Właściwie alegorią jest Jan Kalwin i Kyle z Kilonii oraz sława Delitzscha, jeden z naszych starszych komentatorów Biblii hebrajskiej podzielał ten pogląd.

Mówienie, że była to przypowieść lub alegoria mająca na celu przekazanie duchowej lekcji na temat niewierności Izraela. Ozeasz w rzeczywistości nie zawarł tego małżeństwa. Jak wiadomo z przypowieści, nikt nie naciska na kwestię, czy dana historia faktycznie miała miejsce, ale może to być narzędzie nauczania.

Wielki średniowieczny filozof żydowski, jeden z z pewnością największych myślicieli żydowskich wszechczasów, Majmonides trzymał się tego szczególnego punktu widzenia. Twierdził, że w rzeczywistości wydarzenie to miało miejsce w wizji lub śnie. To nigdy nie było rzeczywistym wydarzeniem w życiu proroka.

Heschel, który, nawiasem mówiąc, był znawcą Majmonidesa i napisał książkę o Majmonidesie, którą mamy tutaj w bibliotece, Abraham Joshua Heschel, odrzuca podejście Majmonidesa, aby traktować to jako alegorię lub przypowieść wymieniającą osiem problemów związanych z taką interpretacją. Czwarty sposób to sposób rozumienia tego problemu przez samego Heschela, który dla Heschela można by nazwać poglądem współczucia. Oznacza to, że to doświadczenie współczucia wobec narodu żydowskiego było kiedyś korzystne dla proroka.

Miało to wzbudzić w nim osobiste współczucie dla uczuć Boga wobec Izraela. Sam prorok musiał być głęboko zraniony i zraniony we własnym małżeństwie, aby naprawdę egzystencjalnie odczuć to, co czuł Bóg, Boży patos, Bożą troskę. Jeśli

chcesz poznać boskie współczucie, prorok zrozumiałby to boskie współczucie poprzez własne doświadczenie.

Zatem historia małżeństwa jest doświadczeniem proroka, a wydarzenie to poruszyło i zszokowało życie Ozeasza, i to jest właśnie troska Boga, która miała poruszyć Ozeasza i zobaczyć, jak Bóg się czuje w związku z sytuacją swego ludu. Tak widzi rzeczy Bóg. Możemy więc nazwać to poglądem współczucia i można przeczytać książkę Heschela o prorokach, ponieważ patos Boga jest ważnym tematem Heschela.

Powiem więcej na ten temat następnym razem, kiedy wrócimy.